ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Lenky Krupičkové a Davida Hipšra v právní věci žalobce: **X.**, zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2023, č. j. 19 Az 18/2023-20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 6. 2023, č. j. OAM-121/ZA-ZA11-D07-2023, žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu"), a proto řízení o ní podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Současně konstatoval, že státem příslušným k posouzení žádosti je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „nařízení Dublin III"), Rakouská republika.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud"), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Uvedl, že podle přílohy II konsolidovaného znění nařízení Komise (ES) č. 1560/2003 ze dne 2. 9. 2003, kterým se

stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále též „prováděcí nařízení k Dublin II“) je zjištění shody otisků prstů sejmutých žadateli po jejich porovnání v rámci systému Eurodac přímým důkazem, zda byla žádost posuzována nebo podána dříve. Shoda otisků prstů žalobce je tedy přímým důkazem o tom, že v Rakouské republice podal dne 4. 12. 2022 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Z takového důkazu přímo vyplývá příslušnost podle nařízení Dublin III. Tento přímý důkaz nemohl být podle městského soudu vyvrácen prostým tvrzením žalobce, že v Rakousku nikdy nebyl. Za nepřímý důkaz o pobytu žalobce v Rakousku městský soud dále považoval doklad „*Bescheinigung über den Grenzübertritt*“ (tedy osvědčení o překročení hranice). Dodal, že na určení členského státu příslušného k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nemá vliv jeho obecná námitka, že má v České republice vazby k družce a k blíže neidentifikovaným přátelům. Krom toho žalovaný v rozhodnutí doplnil, že Rakouská republika uznala svou příslušnost také v případě přítelkyně žalobce; k jejich odloučení tedy nedojde. Městský soud uzavřel, že z ničeho neplyne, že by posouzením žádosti žalobce o mezinárodní ochranu Rakouskou republikou mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Tvrzení o ohrožení života žalobce v zemi původu není relevantní v posuzovaném řízení. Splněním podmínek pro udělení mezinárodní ochrany z důvodu pronásledování či vážné újmy se případně bude zabývat Rakouská republika.

III.

[3] Proti rekapitulovanému rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Uvedl, že v řízení popřel, že by v Rakouské republice podával žádost o udělení mezinárodní ochrany. Nikdy tam nebyl. Shoda otisků prstů zjištěná ze systému Eurodac podle něj není dostatečným důkazem pro zamítnutí jeho žádosti. Stěžovatel nemá a nemůže mít povědomí o tom, jakým způsobem, kdy a kde mělo dojít k sejmutí jeho otisků prstů. Dále uvedl, že má na území České republiky družku a přátele, a má zde tedy rodinné a přátelské vazby. Rozhodnutí žalovaného je tedy nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozhodnutí vydal v souladu se zákonem a na základě relevantních podkladů. Dodal, že podle provedených důkazů stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu v Rakouské republice, která je tak příslušná k posouzení jeho žádosti. Dále žalovaný zdůraznil, že stěžovatel při pohovoru uvedl, že na území České republiky nemá žádné příbuzné ani nejbližší sociální vazby. Neuvedl ani žádné konkrétní důvody, které by jej pojily právě s Českou republikou. K nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života u osoby, která založila svůj rodinný život s vědomím, že její pobyt na území České republiky je od počátku neoprávněný, přitom může dojít pouze výjimečně. To platí tím spíše, pokud je předmětem řízení pouze rozhodnutí o předání

stěžovatele do Rakouské republiky. Žalovaný dále odkázal na své rozhodnutí a na vyjádření k žalobě. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu nynější kasační stížnosti je její přijatelnost, neboť se jedná o věc, o níž před krajským (městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce dle § 31 odst. 2 s. ř. s. Soud se proto v souladu s § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[7] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle uvedeného usnesení může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Soud kasační stížnost přijal k meritornímu přezkumu, neboť se její meritum dotýká právní otázky, která dosud nebyla judikaturou řešena. Nejvyšší správní soud se totiž výslovně nezabýval povahou důkazu spočívajícího ve shodě otisků prstů zjištěné ze systému Eurodac po porovnání otisků prstů žadatele s otisky prstů sejmutými podle čl. 9 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013 ze dne 26. 6. 2013 o zřízení systému „Eurodac“ pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování nařízení (EU) č. 604/2013 [*kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, a pro podávání žádostí orgánů pro vymáhání práva členských států a Europolu o porovnání údajů s údaji systému Eurodac pro účely vymáhání práva a o změně nařízení (EU) č. 1077/2011, kterým se zřizuje Evropská agentura pro provozní řízení rozsáhlých informačních systémů v prostoru svobody, bezpečnosti a práva (přepracované znění)*] (dále též „nařízení o systému Eurodac“), při určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval obecně namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Dospěl přitom k závěru, že rozsudek městského soudu plně dostál požadavkům ustálené judikatury kladeným na odůvodnění soudních rozhodnutí

(srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52 a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Jednoznačně z něj vyplývají důvody, které městský soud vedly k zamítnutí žaloby.

[11] Jak již bylo uvedeno, podstatou projednávaného případu je námitka stěžovatele, dle níž není shoda otisků prstů sejmutých stěžovateli v České republice, která byla zjištěna po jejich porovnání v rámci systému Eurodac, z něhož vyplynulo, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 4. 12. 2022 v Rakouské republice, dostatečným důkazem pro zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu [ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona] a určení, že státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Dublin III je Rakouská republika. Tuto nedostatečnost stěžovatel spatřuje v tom, že nemůže mít povědomí o tom, kdy a kde mělo dojít k sejmutí jeho otisků prstů.

[12] Uvedenou otázkou se již poměrně zevrubně zabýval městský soud. I s ohledem na absenci konkrétnější polemiky stěžovatele se závěry městského soudu lze přitom z jeho posouzení vycházet, přestože městský soud vystavěl svou argumentaci *de facto* na již neplatném nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. 2. 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále též „nařízení Dublin II) a na prováděcím nařízení k němu. Relevantní právní úprava se totiž v nařízení Dublin III v podstatných ohledech nezměnila.

[13] Dle čl. 16 odst. 1 písm. c) nařízení Dublin II platilo, že [č]*lenský stát příslušný k posouzení žádosti o azyl podle tohoto nařízení je povinen p ř ijmout zp ě t za podmínek stanovených v článku 20 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který bez povolení přebývá na území jiného členského státu*.

[14] Dle čl. 18 odst. 3 nařízení Dublin II platilo, že:

Postupem podle čl. 27 odst. 2 budou sestaveny a pravidelně kontrolovány dva seznamy, v nichž jsou v souladu s těmito kritérii uvedeny přímé a nepřímé důkazy:

a) Přímé důkazy:

i) Jedná se o formální důkazy, z nichž vyplývá příslušnost podle tohoto nařízení, pokud nejsou vyvráceny důkazy o opaku.

ii) Členské státy poskytnou výboru ve smyslu článku 27 vzory r ů zných správních dokumentů podle druhů uvedených na seznamu formálních důkazů.

b) Nepřímé důkazy:

pokračování

i) Jedná se o indikativní prvky, které mohou být i přes svou vyvratitelnost v jistých případech podle důkazní síly, která jim je přisuzována, dostačující.

ii) Jejich důkazní síla v souvislosti s příslušností k posouzení žádosti o azyl se posuzuje v jednotlivých případech.

[15] Příloha II prováděcího nařízení k Dublin II pak obsahuje seznam přímých (A) a nepřímých (B) důkazů jednak pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl a dále pro vznik povinnosti členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl převzít žadatele zpět. Shoda otisků prstů zjištěná ze systému Eurodac po porovnání otisků prstů žadatele s otisky prstů sejmutými podle čl. 8 nařízení Rady (ES) č. 2725/2000 ze dne 11. 12. 2000 o zřízení systému Eurodac pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování Dublinské úmluvy, je podle části II. bodu 2 dané přílohy považována za přímý důkaz právě pro prokázání, zda je žádost o azyl posuzována nebo byla podána dříve.

[16] Závěr o tom, že výše popsaná shoda otisků prstů je přímým důkazem pro prokázání, zda žádost o azyl byla podána dříve, je plně přenositelný i na nařízení Dublin III. To plyne mimo jiné z přílohy II nařízení Dublin III, která obsahuje srovnávací tabulku článků nařízení Dublin II a nařízení Dublin III. Dle této tabulky mimo jiné platí, že čl. 16 odst. 1 písm. c) nařízení Dublin II byl promítnut do čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Dublin III, a že čl. 18 nařízení Dublin II byl promítnut do čl. 22 nařízení Dublin III. Úprava provedená v daných ustanoveních byla tedy přenesena i do nařízení Dublin III, a Nejvyšší správní soud dodává, že uvedené články neobsahují v jednotlivých nařízeních žádné relevantní odchylky.

[17] Obdobně jako příloha II prováděcího nařízení k Dublin II pak rovněž prováděcí nařízení Komise (EU) č. 118/2014 ze dne 30. 1. 2014 , kterým se mění nařízení (ES) č. 1560/2003, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále též „prováděcí nařízení k Dublin III“), obsahuje mimo jiné seznam přímých (A) a nepřímých (B) důkazů pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a pro vznik povinnosti členského státu příslušného k posouzení žádosti znovu přijmout nebo převzít žadatele. Shoda otisků prstů zjištěná ze systému Eurodac po porovnání otisků prstů žadatele s otisky prstů sejmutými podle čl. 9 nařízení o systému Eurodac, je rovněž dle části II. bodu 2 dané přílohy přímým důkazem pro prokázání, zda je žádost posuzována nebo byla podána dříve.

[18] Posuzování povahy důkazů v situacích, na něž dopadá nařízení Dublin III se věnuje rovněž „Praktická příručka úřadu EASO k provádění nařízení Dublin III: Osobní pohovor a posouzení důkazů“. Ta bezpečně dospívá k závěru, že v řízení o žádosti, která se posuzuje nebo byla podána dříve [čl. 18 odst. 1 písm. b), c) a d) nařízení Dublin III] je shoda v systému Eurodac přímým důkazem. Konkrétně ke shodě v systému Eurodac uvádí: „*Co se týče uplatňování nařízení Dublin III, výsledek shody v systému Eurodac je nesporným důkazem. Pokud odpovědný úředník zjistí shodu při porovnání údajů v databázi Eurodac, je zřejmé, že dotčená osoba již v minulosti měla relevantní kontakt s orgánem jiného členského státu. Shoda může značit dřívější žádost o azyl (kategorie 1) v jiném členském státě. Odpovědný úředník musí zohlednit všechny prvky výsledku vyhledávání v systému Eurodac. Objeví-li se shoda ukazující na dřívější žádost o mezinárodní ochranu podanou v jiném členském státě, musí být tento výsledek*

vyhledávání v databázi Eurodac přiložen k žádosti o přijetí zpět (čl. 18 odst. 1 písm., b) až d) nebo čl. 20 odst. 5)).“

[19] Nespornost důkazu spočívajícího ve shodě otisků prstů zjištěné pomocí systému Eurodac plyne i z pravidel obsažených v nařízení o systému Eurodac, podle něhož se při porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování nařízení Dublin III postupuje. Již v bodě 4 preambule tohoto nařízení je uvedeno, že pro účely nařízení Dublin III je nezbytné *zjistit totožnost žadatelů o mezinárodní ochranu a osob zadržených v souvislosti s neoprávněným překročením vnějších hranic Unie. Pro účinné použití nařízení (EU) č. 604/2013, zejména čl. 18 odst. 1 písm. b) a d) uvedeného nařízení, je rovněž žádoucí umožnit každému členskému státu ověřit, zda státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti zdržující se neoprávněně na jeho území již požádali o mezinárodní ochranu v jiném členském státě*. Hned následující bod preambule pak vyzdvihuje význam otisků prstů, které dle něj představují *důležitý prvek při zjišťování přesné totožnosti takových osob*. Za tímto účelem byl vytvořen systém zvaný Eurodac. Ten se dle bodu 6 premabule *skládá z ústředního systému, který bude pracovat s počítačovou ústřední databází údajů o otiscích prstů, a z elektronických prostředků předávání údajů mezi členskými státy a ústředním systémem*. Je přitom nezbytné zdůraznit, že původním účelem vzniku systému Eurodac bylo právě usnadňování uplatňování Dublinské úmluvy. Bod 14 preambule pak deklaruje, že *je nezbytné, aby členské státy okamžitě sejmuly otisky prstů každého žadatele o mezinárodní ochranu a každého státního příslušníka třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti zadržených v souvislosti s neoprávněným překročením vnější hranice členského státu starších 14 let a údaje o otiscích prstů předaly*. Tyto by měly být zaznamenávány v dostatečné kvalitě a vše by mělo probíhat s náležitou odborností (bod 19 preambule). Dle bodu 21 preambule pak platí: [s]*hody nalezené v systému Eurodac by měl ověřovat vyškolený odborník na daktyloskopii s cílem zajistit správné určení příslušnosti podle nařízení (ES) č. 604/2013*. V bodě 37 preambule je pak mimo jiné vymezen cíl nařízení, který spočívá ve *vytvoření systému pro porovnávání údajů o otiscích prstů na pomoc při provádění azylové politiky Unie*. V bodě 43 preambule je uvedeno, že *ochrana údajů je klíčovým faktorem pro úspěšné fungování systému Eurodac a že zabezpečení údajů, vysoká technická kvalita a zákonnost porovnávání údajů s údaji systému Eurodac mají zásadní význam pro to, aby se zajistilo hladké a řádné fungování tohoto systému a usnadnilo uplatňování nařízení (EU) č. 604/2013*.

[20] Východiska uvedená v preambuli jsou pak promítnuta do jednotlivých článků nařízení o systému Eurodac. V článku 1 nařízení o systému Eurodac je vymezen účel systému Eurodac, do nějž dle odst. 1 mimo jiné patří *pomoc při určování členského státu, který je na základě nařízení (EU) č. 604/2013, příslušný pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané v členském státě státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti, a jinak usnadňovat uplatňování nařízení (EU) č. 604/2013 za podmínek stanovených v tomto nařízení*. Článek 9 daného nařízení se pak zabývá shromažďováním, předáváním a porovnáváním otisků prstů. V odst. 1 větě první daného článku je uvedeno, že [k]*aždý členský stát neprodleně sejme otisky všech prstů každého žadatele o mezinárodní ochranu staršího 14 let a co nejrychleji, nejpozději však do 72 hodin od podání žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 20 odst. 2 nařízení (EU) č. 604/2013, předá tyto otisky spolu s údaji uvedenými v čl. 11 písm. b) až g) tohoto nařízení ústřednímu systému*. Dle odst. 3 daného článku pak platí, že [ú]*daje o otiscích prstů ve smyslu čl. 11 písm. a) předané některým členským státem, s výjimkou údajů předaných podle čl. 10 písm. b), jsou automaticky porovnávány ústřední jednotkou s údaji o otiscích prstů, které předaly jiné členské státy a které již byly uloženy v ústředním systém*. Dle

odst. 5 pak platí, že [ú]*střední systém automaticky předá shodu nebo negativní výsledek porovnávání členskému státu původu. Dojde-li ke shodě, předá pro všechny soubory údajů odpovídající shodě údaje uvedené v čl. 11 písm. a) až k), v případě potřeby spolu s označením uvedeným v čl. 18 odst. 1*. Článek 11 pak vymezuje, že se v ústředním systému zaznamenávají mimo jiné údaje o otiscích prstů; členský stát původu, místo a datum podání žádosti o mezinárodní ochranu; pohlaví; referenční číslo použité členským státem původu; datum sejmutí otisků prstů či datum předání údajů ústřednímu systému.

[21] Z uvedeného vyplývá, že systém Eurodac byl vytvořen mimo jiné právě za účelem správné aplikace nařízení Dublin III. Obsahuje k tomu robustní a propracovaný systém, jež by měl být kvalitně obsluhován a veden. Lze tak legitimně vycházet z toho, že údaje v něm vedené jsou přesné a spolehlivé. Zároveň jsou přesně popsány (a v systému promítnuty) situace, při nichž dochází k sejmutí otisků prstů, a jaké údaje se v takových situacích (krom samotných otisků prstů) zaznamenávají. Pokud tak ze systému Eurodac vyplyne shoda otisků prstů, a k tomu jsou poskytnuty další relevantní informace, obecně bude velmi složité prokázat, že se tato shoda nezakládá na pravdě. K tomu je nutné obecně připomenout, že otisky prstů jsou jedinečnou informací charakterizující jednotlivce. Jak uvedl Evropský soud pro lidská práva v rozsudku ze dne 4. 12. 2008, S. a Marper proti Spojenému království, stížnost č. 30562/04 a 30566/04: „*otisky prstů objektivně obsahují jedinečné informace o daném jednotlivci a umožňují přesnou identifikaci ve velkém množství okolností*.“

[22] Uvedené tedy ve své kombinaci dává odpověď na námitku stěžovatele. Jak po formální stránce – výše rozebraná kombinace článků jednotlivých nařízení a jejich příloh, které výslovně označují shodu v systému Eurodac za přímý důkaz, který je možné zpochybnit pouze prokázáním opaku. Tak také po stránce materiální – existence a fungování systému Eurodac, a s tím propojená povaha daktyloskopie, poskytuje pouze velmi omezený prostor, jak se proti případné shodě v systému Eurodac účinně bránit. I z materiální složky vyplývá, že by musely být prokázány důkazy o opaku. Obecně je tak možné uzavřít, že shoda otisků prstů v systému Eurodac bude dostatečným důkazem pro prokázání, zda již žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v jiném členském státě. Musely by vyvstat další „kvalifikované“ skutečnosti, které by mohly takto zjištěný skutkový stav zpochybnit.

[23] V projednávaném případě však stěžovatel pouze obecně tvrdil, že nemůže mít povědomí o tom, kdy a kde mělo dojít k sejmutí jeho otisků prstů a že popřel, že by v Rakousku podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. *Prima facie* se tak ani nejedná o žádné konkrétní předložení důkazů, které by mělo potenciál byť jen zpochybnit zjištěný skutkový stav. Jedná se o prosté, nevysvětlené a nepodložené tvrzení. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že stěžovatel nijak relevantně nezpochybnil přímý důkaz o tom, že Rakouská republika je dle nařízení Dublin III příslušným státem k posouzení jeho žádosti. Skutečnost, že stěžovatel pobýval v Rakouské republice (což opakovaně popírá), nepřímo potvrzuje rovněž doklad „*Bescheinigung über den Grenzübertritt*“ (tedy osvědčení o překročení hranice), který stěžovatel předložil žalovanému při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Námitka stěžovatele, v níž zpochybňoval skutková zjištění žalovaného o podání žádosti v Rakouské republice, která městský soud aproboval, je tak nedůvodná.

[24] Pokud u stěžovatele byla zjištěna shoda v systému Eurodac, a ten nepřednesl relevantní důkazy vyvracející toto zjištění, nezbývá, než závěry žalovaného a městského soudu potvrdit.

[25] Poslední námitka stěžovatele spočívala v tom, že má na území České republiky družku a své přátele. Z toho důvodu je podle něj rozhodnutí žalovaného nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.

[26] Stěžovatel však nikterak nereaguje na argumentaci městského soudu uvedenou především v bodech 17 a 18 napadeného rozsudku. Městský soud vytkl stěžovateli, že družku a své přátele nijak neidentifikoval, při pohovoru se o přítelkyni ani nezmínil, a nic tak dle něj nenasvědčovalo tomu, že by posouzením jeho žádosti o mezinárodní ochranu Rakouskou republikou mohlo dojít k zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života, který by mohl být nepřiměřený. Ani v kasační stížnosti stěžovatel tvrzený zásah do soukromého a rodinného života nijak blíže nevymezuje a pouze reprodukuje své žalobní námitky. Nevymezil se ani proti poukazu žalovaného a městského soudu na to, že jeho družka měla rovněž podat žádost o udělení mezinárodní ochrany, k jejímuž posouzení je taktéž příslušná Rakouská republika. Tuto námitku proto nelze projednat, neboť nesměřuje proti rozhodovacím důvodům městského soudu. Je tak nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Nejedná se totiž pouze o setrvání na jiném názoru, ale o nereagování na výslovné vypořádání námitky městským soudem, proti kterému původní argumentace stěžovatele nemůže obstát.

[27] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že městský soud posoudil projednávanou věc správně. Kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

[28] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4., a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021-32). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[29] Na závěr Nejvyšší správní soud podotýká, že samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003-44, č. 173/2004 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 23. listopadu 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu